CİLT II
No. 40
27-5-1943

AFACAN

7 1/2 KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

KARA ORMANIN ESRARI
HİNDİSTANDA GEÇEN SÜREKLİ ROMAN

(Geçen sayıdan devam)

— 14 —

Biraz yürüdükten sonra yerdeki bir ağaç kütüğünün üstüne çıktı. Elini ağzına götürdü. Uzun uzun bir ıslık çaldı.

Islık ormanda üst üste iki yankı ile çınladı. Sonra ortalığı yine derin bir ses sizlik kapladı.

Kara ormanın esrarı karanlık içinde devam ediyordu.

★

Aradan yirmi gün geçmişti. Tremal Naik, iki arkadaşının bakîmı ile oldukça iyileşmişti. Yarası kapanmıştı ve artık ayağa kalkabiliyordu.

Mençadi yimi gündenberi onlarla beraberdi. Kammamuri ile Agurla, işlerinde ara sıra yardım ediyor, fakat doğrusu aranırsa pek de fazla bir şey yapmıyordu. Hele Tremal Naikin iyileşmesine canı sıkılıyormuş gibi bakıyordu. Niçin? Buna bir türlü akıl ermiyordu.

O sabah Kammamuri güneşin ilk ışıkları ile kalkmıştı. Baktı. Tremal Naik uyuyor, onu uyandırmamaya çalışarak, usulca dışarı çıktı. Kendi kendine:

— Mançari daha uyanmamıştır, diyordu. Gideyim uyandırayım şunu, kalksın artık.

Mançadinin her zaman yattığı yere doğru gitti ve:

— Mançari! Mançari! diye seslendi.

Karşılık gelmedi.

Bunun üzerine Kammamuri kendi kendine:

— Bu adamın da amma ağır uykusu var, diye söylendi ve gidip zorla uyandırmak üzere ilerledi.

Fakat, Mançadinin yattığı yere gelmesile:

— A! diye haykırması bir oldu.

Yerde arkası üstü uzanmşı, kollarını iki yana açmış, ölü gibi birisi yatıyordu. Ve bu, Mançadinin tâ kendisi idi!

Kammamuri:

— Agur! diye haykırarak arkadaşını çağırdı.

Agur hemen koştu geldi. Kammamuri ona:

— Sen bu gece hiç bir gürültü işittin mi, Agor? diye sordu.

— Hayır, bir şey duymadım.

— Bir bağrış, çığlık falan?

— Hayır. Neye sordun?

— Mançadiyi öldürmüşler!

— Ne diyorsun?

— İşte bak, boylu boyunca yatıyor.

— Peki amma, ne Punti havladi, ne Darme bağırdı.

İki arkadaş durmuş, Mançadinin yerdeki vücudüne bakıyorlardı. Birdenbire Agur:

— Öldüğünü ne biliyorsun? diye sordu. Belki de...

Sahi, bunu Kammamuri hiç düşünmemişti. Hemen ileri doğru atıldı ve Bançadinin üzerine kapanarak göğsünü dinledi. Sonra sevinçle haykırdı:

— Bayılmış!

— Ben sana demedim mi? Sen de hiç anlayıp dinlemeden ölmüş dedin çıktın işin içinden.

Kammamuri onun söylediklerine aldırış etmiyor, Mançadiyi ayıltmaya çalışıyordu.

Mançadi kendine geldiği zaman dört bir yanna şaşkın şaşkın bakındı. Sonra:

— Ne oldu bana? diye sordu.

Sonra, yanındakileri anıyarak gülümsemeye çalıştı:

— Siz misiniz? Aman ne korktum! Ölütoıum sandım!

Kammamuri:

— Peki ne gördün de korktun? Neden bayıldın? diye sordu.

Kimler geldi de seni öldürmek istedi?

— Gelen insan değildi, fildi.

— Fil mi! Burada ha? Fil?

— Ya, hem de koskoca bir fil. Uzun uzun dişleri vard.

— Üzerine doğru mu geldi?

— Evet, az daha çiğniyecekti. Ben uyuyordum. Başımın ucunda korkunç b hıştırtı ile uyandım. Bi rde gözümü açı ne göreyim. Başımın üzerinde kosko bir canavar kafası. Hemen kaçmaya ç lıştım, fakat nereye kaçacaktım! Can varın o koskoca hortumu yüzüme kapa mıştı.

Kammamuri merakla:

E, sonra? diye sordu.

— Ondan sonrasını bilmiyorum. tık korkudan mı, yoksa hortumun h çarpmasından mı nedir, pek iyi bilmiy rum, kendimden geçmişim.

Kammamuri:

— Saat kaç vard? diye sordu.

Mançadi dudaklarını büktü:

— Bilmem, dedi, uyuyordum.

Kammamuri düşünceli bir halde du dak büktü. Başını salladı:

— Tuhaf! dedi. Punti neye havlama dı, bir türlü anlayamıyorum.

Agur:

— Ne yapacağız şimdi? diye sordu

Kammamuri:

— Hiç, dedi. Ne yapacağız. Fili ke di havasına bırakacağız.

Mançadi hemen atıldı:

— O zaman yine gelir, dedi. Belk kulübeyi yıkar.

Agur da onun düşüncesine katıldı:

— Öyleya, dedi. Yine gelir ve belki sefer bizi de öldürür. Filin izini bulup gidelim, vurup öldürelim. Neye öldüremiyecekmişiz sanki? Gayet iyi üfeklerimiz var.

Mançadi:

— Ben de sizinle beraber gelirim, di-

ve atıldı.

Kammamuri:

— İyi, hoş amma, dedi, ustamızı yalnız bırakamayız. Daha adam akıllı iyi olmadı, her zaman için tehlike üsteliyebilir.

O zaman Agur:

— Pekâlâ, öyleyse, dedi. Sen onunla beraber kal. Biz gideriz. Göreceksin bak: Öğleye kadar fili nasıl öldüreceğiz!

Ormanda filin ayak izlerini arayarak giderlerken bir aralık Agur Mançariye döndü:

— Ne o? dedi. Korkuyorsun ?

— Hayır. Neye sordun?

— Ne bileyim ben, halinde bir tuhaflık var da ondan. Dört bir yanına ürkek ürkek bakıyorsun. Bir de avcıyım diyorsun. Ne biçim avcısın sen? Hem de az çok usta bi avcı olduğunu söylüyordun. Bu mu senin usta avcılığın? Hayvandan korkan avcı olamaz.

Öteki, şaşırmış ve afallamış bir halde zorla dudaklarını oynattı ve:

— Ben hayvandan korkmuyirum, dedi.

O zaman Agur şaşırarak:

— Ya neden korkuyorsun? diye sordu.

Mançadi büsbütün bozulmuştu. Bu lâkırdıyı ağzından kaçırmışa benziyor ve örtmeğe çalışyor gibi idi. Bir müddet Al ğurun sorusuna karşılık vermedi. Sonra:

— Agur? dedi. Sen ölümden korkar mısın?

— Ölümden korkar mıyım? Neye soruyorsun bunu? Ben hiç bir şeyren kork mam.

— O iyi işte.

— Ne demek istiyorsun anlamıyorum.

— Acele etme, anlarsın. Şimdi hiç bir şey sorma, yalnız yürü gidelim.

İki Hintli yüümeğe başladılar. Fakat aralarına şimdi bir gerginlik girmişti. Agur hem gidiyor, hem de, arada bir şöyle kaçamak bir bakışla, yanındaki Hintliye bakıyordu. Korkmasına korkmuyordu amma, merak ediyordu. Mançadi ne demek istemişti? Yoksa onu bir tuzağa mı götürüyordu?

Agur bu düşüncelerle yine yan gözle ona bakarken, Mançadinin, parmaklarını ağzına götürdüğünü gördü.

— Ne yapıyorsun? diye sordu.

— Islık çalıyorum.

— Bak şimdi ıslığı! Fili ürkütür kaçırırız.

— Yo! Tersine: Islığı duyarsa fil gelir. Filler musikiyi severler ve nerede duyarlarsa hemen koşup gelirler.

— Bak işte bunu hiç bilmiyordum.

— Gel sen hele benimle beraber.

Agur kendi kendine:

«Bu işin içinde bir iş var amma, bakalım onunda ne çıkacak?» diye düşünüyor, fakat hi çbir korku duymuyordu. İçinde yalnız merak vardı ve bunun içis, Mançadinin sözünü dinledi, arkasından gitti.

Gide gide ormanın sık bir yerine geldiler. Buradan hiç bir yana geçen olma-

(Arkası var)

MANDRAK
HIRSIZLAR PEŞİNDE
YAPTIĞI TECRÜBE DUVARDA BASİLİ GÖSTERMİŞTİ. (18)
A... BU BASİL
O KADAR DİK GİTME APTULLAH
EĞER BUNLAR BU EVDEN GİTMEZLERSE
BASİL HALA İŞİNE DEVAM EDİYORDU
BURADA NE YAPIYORSUN
ŞİMDİ BEN SORUYORUM. BURADA NE YAPIYORSUN
EVİ BİR SAT İÇİN BOŞALTMAK İSTİYORSUNUZ
E... BURDA NE?
MANİVELAYI ÇEVİRİNCE ŞEKİLLER TAYANA VE DUVARLARA VURUYORLARDI
BUNU BÜYÜTÜYORSUNUZ MANDRAK. BU KÜÇÜK BİR KOMEDİ
BU GARİP BİR DÜŞÜNCE
BU EV BU TOPRAKLAR ONLAR İÇİN KIYMETLİ
ÖYLE Mİ!!
BÜTÜN BU GÜRÜLTÜLERLE BU AİLE KASINDA RAHAT EDEMEZSİNİZ
EVET FAKAT YAPAMAM
GİDERSENİZ MALİKANE NE OLACAK
MÜKEMMEL BİR YER. EĞER BU KURT HİKAYESİNİ UNUTURSANIZ
APTULLAH DIŞARIDA BİRŞEY GÖRDÜ
SİYAH BİR Şİ TAKİBE KOYULDU
BUNA EMİN OLKİ KURT DEDİĞİN EFSANE ONLAR

Bu Harbin Hikâyeleri

ÜÇÜZLÜ SAVAŞ

Filo komutanı o gün çok neşeli idi. Genç uçmanları toplamış:

— Bugün balık avına çıkacağız! diyordu.

Uçmanlar komutanlarına bakıştılar ve şaşırarak sordular:

— Harp bittimi ki, komutanım. Balık avı eğlencesine çıkıyoruz.

Komutan güldü:

— Buna sahiden bir eğlence diyebilirsiniz. Fakat bu balık avı başka türlü bir av.. yani, sizin anlıyacağınız, biz denizin altından giden başka şeyleri avlayacağız... Anladınız mı?

Anlamışlardı:

— Denizaltı avına çıkacağız ha?

— Evet...

Uçaklar için denizaltı gemilerine karşı çarpışma sahiden balık avı gibi eğlenceli idi. Uçmanlar pek iyi biliyorlardı ki, denizaltıların baş düşmanı uçaktı. Çünkü uçak, yüksekten uçarken denizin dibini ayna gibi görür ve oradan geçen denizaltı gemileri gayet açık olarak ayırd edilebilir. Halbuki denizaltı, görme âletini sulardan dışarı çıkarmadan, gökyüzünü göremez. Uçak, bu karşılıklı savaşda, büyük bir üstünlüğü daima elinde bulundurur.

Uçmanlar, işte bu savaşa da büyük bir neşe ile gidiyorlardı. Düşmanın denizaltılarına karşı girişecekleri bu savaş onlar için tam manasile bir eğlence olacaktı.

Üslerinden kalktıktan yarım saat sonra engin bi rdenizin üzerine gelmişlerdi. Bir göl üzerinde uçuşan bir sürü arı gibi büyük bir uğultu ile ilerliyorlar. Bal alacak çiçek arıyorlard. Dürbünler denize çevrilmiş, gözler sulara dikilkişti.

Çok geçmeden, aradıklarını buldular:

Denizin, yukarıdan masmavi görülen derinliklerinde balık gibi siyah bir leke görülmüştü. Bu, bir düşman denizaltısı idi. Arkasından ve onun biraz daha ileri sinde bir tane daha görüldü. Derken üç oldu ve altıya kadar çıktı.

Uçmanların gözleri canlandı:

— Güzel bir av yapacağız, diyorlardı.

diye alarak, savaşa girişmek gerekiyor. Şimdi artık şakayı bırakmak ve işi cid du.

Uçaklar, komutanlarının komutu ile, yavaş yavaz alçaldılar, ateş edecekleri yerleri hesapladılar ve bombalarını attılar.

Denizin yüünde önce derin kuyular açıldı, havaya fıskiye gibi sular yükseldi, sonra kara duman bulutları çıktı. Sular karıştı. Sonra duruldu...

Denizaltılardan ancak bir kaçı kalkıştı. Ötekilerin ya denizin dibine gömüldüğü, yahut da daha uzaklara kaçıştığı anlaşılıyordu.

Uçaklar, kaçanların peşini kovalıyacaklar, onları arayıp bulacaklardı.

Fakat, tam bu sırada, denizin göz kesiminde bir takım siyah noktalar belirdi. Harp gemileri geliyordu.

Bu, bir düşman filosu idi. Denizaltıların yardımına koştuğu belli idi.

Şimdi, uçaklar daha çetin bir savaşa tutuşacaklardı. Giriştikleri av, daha hareketli bir biçime dökülüyordu.

Uçaklar, harp gemileri ile de savaşmasını pek iyi bilirlerdi. Böyle bir savaşa girişmekten çekinmeyeceklerdi.

Biraz sonra uçaklar düşman gemilerinin üzerinde idiler ve bombalarını boşaltmaya başladılar.

Aşağıdan, gemiler de ateşe başlamışlardı. Fakat, uçaklar durmadan bomba yağdırıyorlardı. İyice ateş edip gemilere epey zarar verdikten sonra, yükseldiler ve işlerini bitirmiş olarak, dönmeğe başladılar.

Yalnız, karşı taraf, işi henüz bitmiş saymıyordu. Bu sefer, gökyüzünde bir düşman uçak filosu göründü. Bunlar da, gemilerin yardımına geliyorlardı.

Denizaltıları ve gemileri bombardıman eden uçakla, şimdi üçüncü bir kuvvetle karşılaşmışlardı ve bu savaşa da pek canlı olarak girişiyorlardı.

Çok geçmeden, düşmanın uçaklarına karşı da üstünlüğü aldılar ve onlardan üçüncü yere düşürerek kalanları da dağıttılar.

Kendileri yalnız bir tek uçak kaybetmiş olarak dönüyorlardı.

Kalktıkları yere döndükleri zaman kazandıkları zaferden çok memnun bulunuyorlardı.

Komutan:

— Biz yalnız balık avına çıkmıştık, fakat balık avından başka deniz canavarları ve hava kartalları ile de savaştık. diyorlardı.

Uçmanlardan biri:

— Evet, komutanım, dedi. Umduğumuzdan iyi eğlendik...

150 şer adet kaldı

BİTİYOR

Harikulâde Bir Roman

Define Adası

Harikulâde Bir Roman

Denizci Sindbad

Her birinin tanesi 15 Kuruştur.

Satış Yeri:

Ülkü Kitap Yurdu.

DİYANA
ÇİNLİ HAYDUTLARIN ELİNDEN KURTULAN DİYANA ARKADAŞLARI İLE RUSYADA KARAYA İNERLER. BİR MAĞARADA SUİKASTÇILARLA KARŞILAŞIRLAR. BUNLAR DİYANA İLE ARKADAŞINI KENDİLERİNE YARDIM EDENLER SANARAK PLANLARINI AÇARLAR VE YANILIRLAR.
BİR DAHA ÇEVİR!
MOTORU İŞLET!
İŞTE KARDA AYAK İZLERİNİ BULDUK.
YAKALADIK DEMEKTİR.
KARA KARDEŞLER İZ ÜZERİNDE.
MOTOR İŞLEMİYOR.
BİR BOZUKLUĞU MU VAR?
EVET BİR CIVATA GEVŞEMİŞ.
ÇABUK OL VAKIT KAYBETTİRME.
TABANCALI İKİ ADAM GELİYOR BRUS!
A! UÇAKLARI DA VARMIŞ!
ÇABUK GEL YAKLAŞTILAR.
MOTOR İŞLEDİ.
UÇAĞA ATEŞ ET. KAÇIYORLAR.
BİR DAHA!
CAMDAN KURŞUN İŞLEMEZ AMA PERVANEYE GELİRSE YANDIK!
ÇABUK YÜKSEL DİYANA! AĞAÇLARA ÇARPACAĞIZ!
YÜKSELEMEM. UÇAK DAHA HIZ ALMADI..
NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ? ÇABUK DÖN!
AĞAÇLARIN ÜZERİNE DÜŞECEĞİZ!
GÖRDÜN MÜ? UÇAĞIN KANADI YERE DEĞECESİNE GEÇTİ
KAÇTILAR.
HANIME HABER VERMEĞE GİTTİLERİ ANLAŞILIYOR. BİZ ONLARDAN ÖNCE GİDERSEK HEPSİNİ YAKALAR VE İŞİ ÖNLERİZ.
PEKİ. HAYDİ GİDELİM.
ÇABUK! OTELE ONLARDAN EVVEL GİDELİM.
KASABANIN İÇİNDE YERE İNEMEZLER.
MUHAKKAK YAKALAMAYA BAKIN.
EVET.
KASABAYA GELDİK BRUS. İNECEK BİR YER BULMALI.
DÜZ BİR YER GÖREMİYORUM.
MAĞARADAN DOĞRU BİR OTOMOBİL GELİYOR BİZDEN ÖNCE VARACAK
ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ DİYANA?
UÇAĞIN PARÇALANMASI TEHLİKESİNİ GÖZE ALARAK İSTASYONA İNECEĞİM.

YALNIZ EFE

HAZIRLANIN TAARRUZUMUZ MÜTHİŞ OLMALI. KUMANDANLARINI ESİR EDECEĞİM.
DUR! KIPRANMA YAKARIM.
YÜRÜ SEN BİZİMLE GELECEKSİN. ANLADIN MI?

Bu Harbin Hikâyeleri

Ormanda Bir Cinayet

Koşinşinde yerleşmiş beş arkadaştılar. Pirinç ziraati yapıyorlar, hindistan cevizi yetiştiriyorlardı. Arazi ve çiftlik işlerini idare eden Haller isminde br de kâhyaları vardı.

O akşam hepsi yemek masasında birleşmişlerdi. İçlerinde yalnız Lui eksikti. Bir hayli bekledikleri halde, arkadaşları gelmemişti. Granye dayanamadı:

— Bu kadar gecikmesine sebep ne olabilir?

— Merak edilecek bir şey değil, her halde tarlaları dolaşmağa çıkmış olacak.

— Öyle olsaydı Helleri de alması icap ederdi. Halbuki Heller sabahleyin çıkmıştı. Biraz evvel de döndü. Hem biliyor musunuz? İçimde garip bir his var. Bir kazaya uğramasın sakin?.

— Atla mı gitmişti?

— Hayır yürüyerek..

— Öyle ise hiç bir kazaya uğaramamıştır.

— Belli olmaz, insan hali!

Granye'nin bu merakı, diğer üç arkadaşı da sardı. Çatallarını masanın üzerine bıraktılar. Dördü de düşünceye dalmıştı.

Nihayet böyle boş yere beklemektense, dışarı çıkıp, kaybolan arkadaşlarını aramağa karar verdiler.

Helleri çağırıp vaziyeti anlattılar. O bu teklifi kabul etmek istemiyordu.

— Lui'nin yaptığı işe karışılmaz. Kim bilir nereye gitmiştir?.

— Fakat onu aramamız lâzım. Siz yolları iyi bildiğiniz için bize faydanız olacaktır. Beraber gidelim.

Nihayet Heller razı oldu. Beş kişi yanlarına, bir de yerli alıp yola koyuldular.

Ormana geldikleri vakit, işlerini bir an evvel bitirmek için her biri başka bir istikamete ayrıldı.

Yerli ile beraber ilerliyen Berniye, bir aralık zencinin hayretle bir noktaya baktığını gördü. Dikkatle ayni yere baktı. Biraz ileride, yüzükoyun bir vücut yatıyordu. Bu muhakkak Loui idi. Yumrukları sıkılmış, hiçbir hayat eseri göstermiyordu. Acaba ölmüş müydü? Bu korkunç düşünce ile ona doğru koşan Berniye, acı hakikatle karşılaştı. Arkadaşının gözlerinde hayat kalmamıştı.

Üzerinde yara izi yoktu. Yalnız boynunun etrafında halka şeklinde siyah bir iz vardı. Bu da, Lui'nin bir cinayete kurban gittiğini gösteriyordu.

Derhal silâhını havaya boşaltarak, işaret verdi. Diğer arkadaşlar da o tarafa geldiler. Hepsi hayret içinde zavallı arkadaşarına bakıyorlardı.

Bu sessizlik içinde, Berniye birdenbire yerlinin üzerine atılıp yakasına yapıştı.
yerlinin üzerine atılıp yakasına yapıştı:

— Seni katil, hırsız seni, çabuk koynuna soktuğun şeyi çıkar, yoksa gebertirim seni!.

Yerli tirtir titriyerek koynundan meşin bir cüzdan çıkardı. Bunu gören Heller hemen ileri atılıp onu kaptı ve cebine soktu.

Berniye hayretle bağırdı:

— Bu da ne demek oluyor? Çıldırdınız mı siz?

Heller soğukkanlılıkla:

— Demek, dedi, para çantamı bu alçak yerli çalmış. Sabahtanberi arıyorum.

Yerli ciyak ciyak bağrıyordu:

— Hayır, hayır, Heller yalan söylüyor. Ben bu çantayı demin Lui'nin üzerinde buldum.

Diğerleri de bunu tasdik ettiler.

— Evet doğru, biraz evvel alırken biz gördük.

Heller biraz şaşırmıştı:

— Olabilir, dedi, Ben de çantamı buralarda düşürdüğümü zannediyordum.

— Demek bugün siz buralardan geçtiniz?

— Pek hatırlamıyorum amma, öyle olacak?

— Öyle ise Luiyi görmeniz lâzımdı?

— Evet gördüm, ileri doğru gidiyordu.

— Şu halde onun nasıl ve neden öldüğünü bilmeniz icap eder.

Böyle söylerken gittikçe yüzü daha fazla kızaran Helleri dikkatle süzüyordü. Birden bağırdı:

— Bunu siz mi yaptınız yoksa?

Heller anlamamazlıktan geliyordu.

— Ben mi? Neyi?.

— Luiyi öldüren sizsiniz.

— Ya, bu işi benim yaptığımı zann yorsunuz öyle mi Demek katil benim

— Ne yapalım, bütün şüpheler sizin üzerinizde toplanıyor.

Tam bu sırada yerlinin sesi işitildi:

— Bakın, bakın, diye bağırarak, yer yatan cesedin sağ elini gösteriyordu.

Hepsi iğilip baktılar. Lui'nin sağ elinin parmaklarında ve avucunda kan lekeleri vardı. Demek Lui kavga esnasında katilini yaralamağa muvaffak olmuştu.

Halbuki Hellerin üzerinde hiç bir yara izi yoktu. Fakat aradıklarını başka bir yerde buldular. Bulundukları yerden bir iki adım ötede ayak ayak kan lekeleri vardı. Bu lekeler ilerdeki çalılığa kadar gidiyordu.

Dört arkadaş izleri takip ederek ilerlemeğe başladılar. Çalılığa vardıklar zaman, kulaklarına bir inilti çarptı. Sesin geldiği tarafa koştukları zaman müthiş bir manzara ile karşılaştılar. Ayaklarının dibinde iki büklüm olmuş bi orangotan yatıyordu. Can çekiştiği halin den belliydi.

Yerli maymuna yaklaşıp, gözünden bi şey çekip dört arkadaşa gösterdi. B Luinin bıçağı idi.

Hakikat meydana çıkmıştı. Katil b maymundu. Hellerden af dilediler. Va yet tamamiyle anlaşılıyordu.

Lui, Hellerin geçtiği bu yollardan g miş, onun düşürdüğü para çantasını b muştu.

Biraz sonra maymunun hücumuna uğramış, çantayı elinden alarak, boğuşmuş olacaktı.

Bu tesadüf az kalsın Helleri katil yapacak, hattâ onu ölüme bile sürükliyecekti.

Afacan Bilmece koponu : 40

PLEVNENİN KAHRAMAN MEHMETÇİĞİ

ULUSAL SÜREKLİ HİKÂYE

Yazan
Reşat Ekrem Koçu

eyin telgrafından iki saat sonra çekilmişti. Çeken Nikbolu kumandanı Atıf aşa idi. «Bu sabah, üç tabur piyade, ltı sahra topu ve üç dağ topu ile Plevneye girdim, kasabayı Ruslardan geri ldım. Plevneyi alan düşmanın öncü bir tlı kuvveti imiş.. Ahaliden gönüllüler azdım» diyordu. Ziştwdan Tunayı geçen büyük bir Rus ordusu Bulgaristanın kal ine doğru ilerliyordu. Bu suretle Tuna oyundaki öbür Türk kaleleri ve buralar aki askerler, çok süratli hareket ederek Rusları önliyemezse, bir taraftan da di ğer Tuna geçitleri kuvvetle tutulmazsa, enk bakımından kötürüm olmuş sayıla aklardı.

Osman Paşa, emri altındaki kuvvetle e, düşman üzerine saldırmak için hazır lık emri bu üç gün içinde, küçük Mehmet de, asker esvabı giymiş, paşanın emir neferleri arasına katılmıştı. Ali çavuş, daha ilk görüşünde bu cesur çocuğun öz vlâdı gibi sevmişti. Onu, bir kat esvapla olordunun terzisine götürerek, üniformayı çocuğun sırtına göre küçültmüştü. Ayağına bir çift yeni çarık almıştı. Sonra, bir yere götürerek, Mehmedin uzun saçlarını kestirtmiş idi. Bir taraftan da, Plevneye, babalığına telgraf çekerek Mehmedin Vidinde olduğunu haber vermişti. Ali çavuş, Mehmede, bir de güzel filinta vermişti. Bütün Türk çocukları gibi, Mestan ağanın oğulluğu da, keskin nişancı idi. Bir kaç saat içinde, bu sevimli ve güzel çocuk, Osman paşanın bütün emir neferleri tarafından bir evlât, bir kardeş gibi sevilmiş, benimsenmişti. Bu yağız yüzlü, mert yüerkli, dev yapılı Mehmetçikler, birer koç yiğitti. Mehmetçik de, ileride koç yiğit ilacak bir kınalı kuzu idi.

Vidindeki bütün askerin, kumandanları Osman Paşaya karşı sonsuz bir sevgi ve inanları vardı. Hemen hepsi: «Ah,. diyorlardı.. Baş kumandan bizim paşa olmalı... O zaman Moskof görür halini... Vallahi billâhi çarı bile esir eder... Amma nidelim ki paşamıza meydan vermiyorlar ki at oynatsın!...» Bu mert askerlerin bir kısmı da dişlerini gıcırdatıyor; «İstanbuldaki vezirler bu memleketleri düşmana satmış diyorlar... Yoksa biz çoktan Ulan içine girer Moskof toprak larına dayanırdık!. Şimdi düşman bizim içimize daldı.. Ordumuz iki bölük oldu. Bulgarlar çeteye çıktı.. Biz hâlâ Vidinde oturuyoruz... Osman Paşaya yürü de sinler.. yürüyelim!...» diyordu.

Vidine geleli beri, küçük Mehmet, Osman paşanın yüzünü bir daha görememişti.. Paşa, kumandanlık odasına kapanmış, yatağını da bitişik odaya serdirmiş, gece gündüz harp plânlarile uğraşıyordu. Mehmet, üç gün içinde, paşanın kapısında üç defa nöbet tutmuştu. Filintasına küçücük süngüsünü takarak paşasının kapısında bir saat nöbet beklerken, küçük göğsü şerefle, gururla kabarmıştı. Mehmet, Ali çavuşun, onbaşıların, hattâ bütün neferlerin bir sözünü iki yaptırmıyordu. Tam bir asker gibi, her işinde ateş gibiydi. Çocuğun en büyük üzüntüsü, paşasının mert, temiz, arslana benziyen yüzünü görmemek, onun sert fakat sevgi ile dolu sesini işitememekti. Zaten bütün asker arasında lâkabı «Paşa baba» idi.

Nihayet temmuzun ikinci günü paşaya İstanbuldan şöyle bir telgraf geldi:

«Düşman ilerliyor. Bugün Türkiyemiz ölüm ile hayat arasındadır. Askerliğin büyüklüğünü ve vatan sevgisini gösterecek gün bugündür. Bir insanın elinden gelebilen süratle düşman üzerine yürüyünüz!»

Bunu, başkumandanın çektiği ikinci telgrafı takip etti:

«Niğbolu çok sıkışık vaziyette. Bir dakika evvel, bütün kuvvetlerimizle Niğbolu yolu üzerindeki Pleneyi tutunuz!..»

Bunun üzerine, Osman paşa, bütün kuvvetlerile Vidinden Plevneye doğru yola çıktı. Tam dört gün, dört gece, gün düz temmuz sıcağının altında, kısa molalarla, bütün sürati ile Plevneye doğru ilerlemeğe başladı. Bu yürüyüş tam yedi gün yedi gece sürmüştü. Yolda bir takım başı boş Türk askerlerine rastlamışlardı. Bunların bir kısmı «Lofça», bir kısmı da «Niğbolu» dan geliyorlard.

Bu askerlerden bu iki Türk şehrinin de düşman eline geçtiği haberi öğrenildi. Askerler bu haberlere çok üzüldü. Fakat maneviyatı sarsılmadı: «Osman Paşa düşmanı Pilevnede tutup da bozdu mu, oraları yine bizimdir!.» diyorlardı.

7 temmuz sabahı, daha alaca karanlıkta, Osman paşa kuvvetleri Vidin suyu üzerindeki köprü başına geldi. Kıtalar köprüyü geçerken, Osman paşa da, emrindeki kumandanlarla etrafı dolaşarak gözden geçirdi. Sonra: «Yarın belki düşman ile harp edebiliriz!. Askeri ona göre bulundurun!.»

Emrini verdi.

Osman paşanın askerleri, Pilevneye, halkın coşkun alkışları arasında girdi. Hemen nöbetçiler ayrılarak, öbürleri, her an silâh başı yapmağa hazır olarak dinlendirildi. Küçük Mehmetçik de, Ali çavuştan izin alarak Mestan ağaya, babalığının kahvesine koştu.

İLK ZAFER

Kahveci Mestan ağa oğulluğunu hemen tanıyamadı. Kahvehanenin eşiğin.

(Daha var)

Dalaylamanın Sarayında

«36 INCI SAYI BİLMECENİN ÇÖZÜLÜŞÜ»

«23 NİSAN idi»

KAZANANLAR

1 — Şeren Mutlu, İç Cebeci Yazgan sokak, 31 Ankara: 2 — Bedriye Biçer, Ortaköy Bağcı sokak No. 46 İstanbul; 3 — Kemal Binli, orta okul şube S. A 1 No. 1090 Isparta: 4 — Kadri Su, Boğaziçi lisesi C. 3. S No. 751 Arnavutköy İstanbul.

BİRER KÜÇÜK HEDİYE KAZANANLAR

5 — Ömer, Demirciler arasında çilingir. Tarsus: 6 — Ertuğrul, Kocamustafa paşa mahallesi Hakkı caddesi No. 34 İstanbul; 7 — Uğur, Bakırköy Taşevler Zeytinlik. No. 35 İstanbul: 8 — Herman Yeniçeri ağası sokak. No. 30 Tepebaşı İstanbul: 9 — Kemal, orta okul S. 1 A. No. 500 Kastamonu: 10 — Yalçın, Gazi ilk okul S. 4/A No. 420 Eskişehir; 11— Vehbiye, Nuruosmaniye caddesi No. 31 İstanbul: 12 — Salâhattin, Yenikapı orta okulu No. 821 İstanbul: 13 — Orhan, Aybey okul S. 5 No. 177 Uşak: 14 — Kıymet, İstiklâl mahallesi Yeni sokak No. 14 Bilecik. 15 — Nejat, Kadıköy 1 inci orta okul S. 3/A No. 193 İstanbul. 16 — Semra, Muallim Naci caddesi No. 116/4 Ortaköy İstanbul. 17 — Salih, Kızıltoprak Kavuklu Hamdi sokak No. 3 kat 1 İstanbul. 18 — Sabahattin Kumkapı orta okul S. 3/F. No. 296 İstanbul. 19 — Ömer, Samanpazarı civarında Gü...el İzmir hanında bakkal Mustafa elile Konya. 20 — Salâhattin, Çocuk Esirgeme kurumu Koç pavyonunda No. 1856 Afyon. 21 — Müjgân, Akhisar Ali Şe...ik orta okul S. 3/A No. 58 Manisa. 22 — Cengiz, 2 inci ilk okul S. 4/A No. ... Gemlik. 23 — Ahmet, Atamer mahallesi okul geçidi 16 No. Denizli. 24 — Mesud, Demirkapı mahallesi Eğuidin. 25 — Orhan, İğneci mahallesinde Ceva bi sokak No. 61 Isparta. 26 — Niyazi, Teke mahallesinden No. 9 Isparta. 27— Feridun, Belediye civarında terzi Kâmil elile Dursunbey. 28 — Turgut, Park karşısı Karaosman sokak No. 3 Adapazarı. 24 — Nusret, Lâleli Balaban ağa mahallesi Kurultay sookak No. 34 İstanbul. 30 — Kasım, Yenikapı orta okulunda No. 239 S. 3/D İstanbul. 31 — Bedia, Lâleli Kara Rağıp paşa sokak No. 2. kat 1. İstanbul. 32 — Hakkı, Aksaray Babacan mahallesi Hacı Babil efendi sokak No. 13 İstanbul. 33 — Metin, şeker fabrikası elektrikçi İsmail elie Alpullu. 34 — Mesud, Askerî daire hesap memuru Tekirdağ. 35 — Önal, Atatürk kız ilk okul sınıf 3/B. No. 943 Ankara. 36 — Yurdanur 9 uncu ilk okul sınıf 1 No. 108 Buras, 36 — Şekip, Postahane caddesi No. 21 Tekirdağ. 38 — İhsan, Kabataş erkek lisesi Uo. 1819 İstanbul. 39 — Neriman, Unkapanı Haydar Kayıkçı sokak No. 18 İstanbul. 40 — Orhan, Hacıkadın Çeşme sokak No. 9 Samatya İstanbul. 41— Feride Emirgân Boyacıköy Hakkâk sokak No. 2 İstanbul 42 — Sait, Şehremini 50 inci ilk okul S. 4 No. 187 İstanbul. 43 — Celâl, Kızıltoprak 6 ıncı ilk okul S. 5 No. 252 İstanbul. 44 — Namık, İlk okul S. 4 Gölcük. 45 — Kemal, Beşiktaş büyük pansiyonlar okul 3 üncü sınıf İstanbul, 46— Doğan, Tilkilik, erkek orta okulu, 1337 No. sınıf 1/G İzmir. 47 — Orhan, Beyoğlu 15 inci ilk okul sınıf 5/B No. 136 İstanbul, 48 — Necip Aksaray Namık Kemal caddesi No. 27 İstanbul, 49 — Yalçın, Kavaklıdere Semihbey apartman No. 4 Ankara. 50 — Hikmet, Üsküdar, 20 inci ilk okul sınıf 5/A. İstanbul.

Bilmece

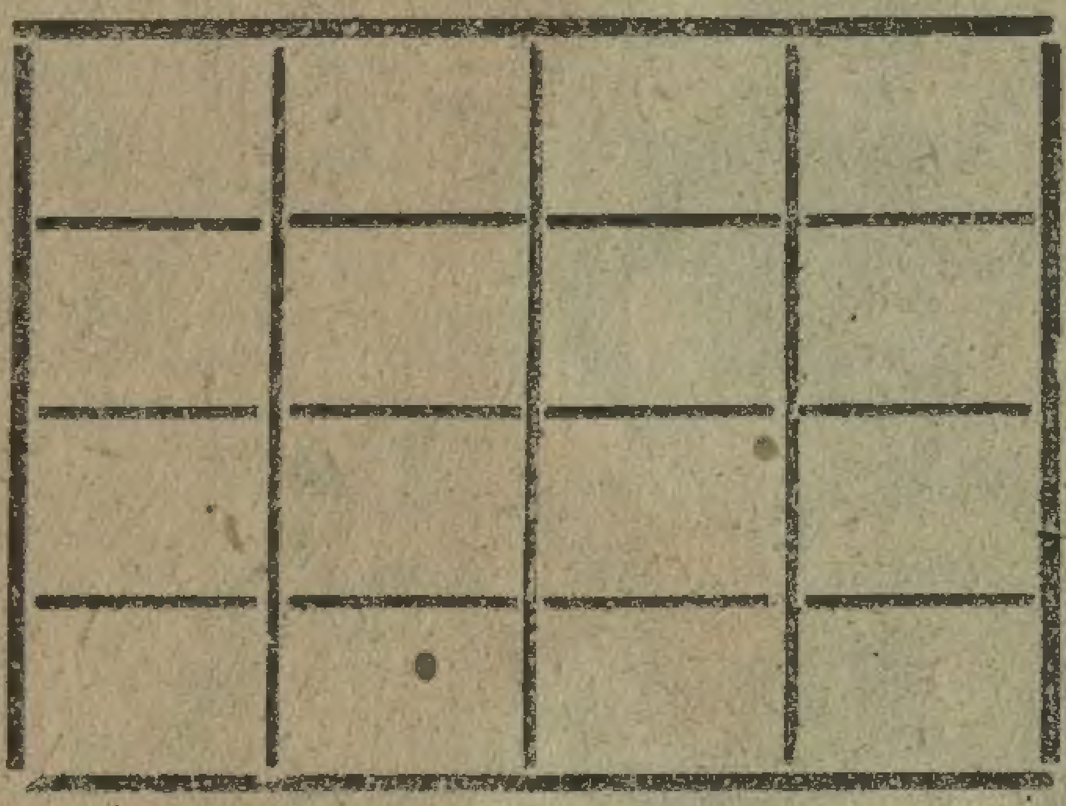

Sağdan sola, ve yukarıdan aşağıya:

1 — 5 kıtadan birinin ismi:

2 — Kız ve erkeklerde isim olarak kullanılır.

3 — Vazife manasında.

4 — Kavgacı, atılgan.

Doğru çözenler arasında 50 kişiye hediye verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırını.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 40 ıncı Bilmece İşyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Tarzan Kitapları

Ülkü Kitapyuadu tarafından çıkarılıyor

1 — Tarzan nasıl Tarzan oldu ? 2 — Tarzanın çocuğu. 3 — Tarzan ve Altın Arslan.

Bu kitaplar sırasile yakında çıkacaktır. Bekleyiniz.

Sahibi: ve Umumî Neşriyat Müdürü: Müessisi: M, Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu Ankara Caddesi: No, 27

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
MEFİSTOFELES FAUSTU MARGERİTLERİN EVİNDE KALMAKTAN VAZGEÇİRİR VE ONU VİKONTUN SARAYINDAKİ EĞLENCEYE GÖTÜRÜR.
ZAVALLI MARGERİT FAUSTU BOŞUNA BEKLER.
NE OLDU ACABA ANNE? FAUST HÂLÂ GELMEDİ.
BİRAZ DAHA BEKLE BA
LIM, BELKİ FAUST KA
DAHA ŞIK ÇIKMAK İÇ
İYİ GİYİNMEĞE ÇALIŞIY
DUR
ARKASI